

ského převažující. Třeba proto přisvědčiti stížnosti, že u továrního dělníka, jenž z důvodu omezení provozu pracuje v továrně jen kratší část denní pracovní doby, třeba se po větší část dne zabýval pracemi v domácnosti, zůstává jeho životním postavením a zdrojem jeho výživy práce námezdní.

Byť i okolnost, co jest zdrojem výživy té které osoby, nebyla jediné rozhodnou, jest přece podstatnou složkou pojmovou při řešení otázky, je-li nějaké výdělečné zaměstnání vedlejším čili nic. Nebude zajisté lze považovati za zaměstnání vedlejší, tedy za něco podřadného, takové zaměstnání výdělečné, které jest jediným pramenem výživy osoby, nebo dominující složkou její výživy. Tak třeba chápati i nál. Boh. A. 3835/24, na nějž úřad v odůvodnění poukazuje. Šlo tu o manželku dělníka, jež vedla domácnost a krátkou dobu denní posluhovala. Bylo tu k námitkám stížnosti vysloveno, že při řešení otázky, zda zaměstnání určité jest hlavním či vedlejším, dlužno porovnat jednotlivé složky činnosti této osoby navzájem, nikoliv činnost této osoby s činností osoby jiné, třeba ve společné domácnosti s ní žijící. Nebylo zde však zaměstnání vedlejší definováno tak, jak v nař. rozhodnutí činí žal. úřad, zejména nebylo vysloveno, že nezáleží na tom, zdali je hlavní zaměstnání spojeno s příjmy čili nic. Vede-li tedy osoba, jež svou výživou jest odkázána na práci námezdní, svou domácnost, nelze toto vedení domácnosti považovati za její životní postavení s hlediska hospodářského a sociálního, za její hlavní zaměstnání, a onu námezdní práci, jež ji živí, za něco podřadného, za zaměstnání vedlejší.

Měl proto žal. úřad zkoumati, zda vedení domácnosti v konkrétních případech jest životním postavením zmíněných osob, zda s hlediska hospodářského a sociálního má takovou závažnost, že činí zaměstnání jejich ve strojně zjevem skutečně podružným. Toho úřad opominul, vykládaje si, jak právě dovozeno, nesprávně pojem vedlejšího zaměstnání dle § 2 zák. č. 221/24. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 8084.

O b e c n í d á v k y: Lze z téhož automobilu vyměřovati dávku z motorových vozidel ve dvou obcích?

(Nález ze dne 3. září 1929 č. 16.212.)

V ě c: Firma Ignác E. ve F. (adv. Dr. Ant. Schauer z Prahy) proti okresní správní komisi v Ch. o dávku z motorických dopravních prostředků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním rozkazem městského úřadu v H. z 31. prosince 1926 byla st-lce uložena obecní dávka z osobního automobilu za rok 1926 částkou 2875 Kč. Platebním rozkazem městského úřadu ve F. z 26. ledna 1927 byla z téhož vozidla za rok 1926 předepsána dávka částkou 3900 Kč; dávka tato byla zaplácena.

Do plat. rozkazu měst. úřadu v H. z 31. prosince 1926 podala firma stížnost (event. rozklad), jež byla usnesením měst. zastupitelstva

města H. ze 6. dubna 1927 zamítnuta; další odvolání st-lky zamítla osk v Ch. nař. rozhodnutím. . . .

O stížnosti uvážil nss toto:

Předmětem zkoumání nss-u jest otázka, byla-li st-lce z osobního automobilu za rok 1926 právem předepsána dávka z motorických dopravních prostředků v obci H. Otázkou, byla-li stěžující si firmě za uvedený rok z tohoto vozu právem předepsána obdobná dávka v obci F., nemohl se nss zabývat, neboť tato otázka nebyla v provedeném adm. řízení na sporu ani nař. rozhodnutím řešena. Skutečnost, že stěžující si firmě byla z uvedeného vozu dávka předepsána také ve F. a tam také zaplácena, přichází v úvahu jen s toho hlediska, má-li nějaký vliv na dávkovou povinnost st-lky v obci H.

Pro spornou otázku jsou rozhodna pravidla o vybírání dávky z motorických dopravních prostředků v H., po případě zákonné předpisy o obecních dávkách (zák. č. 329/21).

Stížnost popírá zákonnost předpisu dávky za rok 1926 především z toho důvodu, že dávka z uvedeného vozidla byla za tento rok předepsána a zaplácena již ve F., a že dvojitě, resp. opětne zdanění jeho jest nepřípustno. Námitku tuto neshledal nss důvodnou. Jde o dávku obecní, kterou si vybírá principiálně každá obec, kde jest zavedena, na základě své berní výsosti zcela samostatně. Předpoklady dávkové povinnosti dlužno tedy zkoumat pro území každé obce samostatně. Okolnost, že vozidlo bylo podrobeno dávce již v obci jiné, mohla by proto míti význam jen tehdy, kdyby tu bylo pozitivní ustanovení, které by vylučovalo předpis dávky v jedné obci již z toho důvodu, že z téhož vozidla dávka byla zaplácena v obci jiné. Takového všeobecného ustanovení však není v žádné z norem rozhodných pro posouzení otázky dnes sporné.

Záleží tedy jedině na tom, zda podle pravidel o vybírání dávky z motorických dopravních prostředků v H. jsou tu pro rok 1926 předpoklady pro zdanění uvedeného vozidla v této obci. Při tom spor soustřeďuje se v otázku, bylo-li v uvedeném roce stanoviště sporného vozidla po rozumu § 1 dávk. prav. ve F. či v H.

Otázka, co sluší rozuměti stanovištěm vozidla, není sice v pravidlech výslovně řešena; z jednotlivých ustanovení jejich, zejména však z § 6 vyplývá, že stanovištěm dlužno rozuměti místo, kde vozidlo v době, kdy se ho nepoužívá, jest trvale uschováno, kde tedy má svou trvalou garáž. V daném případě není tedy závažnou okolnost, že automobil slouží účelům závodu, jehož sídlo jest v F., když v tomto místě neměl svou trvalou garáž. Poněvadž, jak nesporno, měl automobil svou trvalou garáž, kde byl mimo dobu používání uschován, v r. 1926 v H., uznal právem žal. úřad, že měl své stanoviště v H. a že proto podléhá dávce podle cit. pravidel v této obci.

č. 8085.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitosti: Převod na nevlastního syna a na snachu není prost dávky podle § 4 č. 3 dávk. řádu českého z r. 1915.

(Nález ze dne 3. září 1929 č. 16.216.)